

Pelegrina de Déu | M. Teresa Llach, ccv .....

Apolonia Lizarraga començà la seva ruta a Lezáun, alta Navarra, el 18 d'abril de 1867. La casa pairal abrigava una extensa família, on el caliu de l'amor donava escalf a un tarannà joïós i auster. En un entorn muntanyenc, ja de nena s'exercitava a córrer o descobrir senders, a voltes amables enmig de prades obertes, a voltes feréstecs i encimbellats. Ingressà al noviciat de les Carmelites de la Caritat a Vitoria. La disponibilitat pròpia de l'obediència lliurement assumida la conduirà a terres extremenyas i andaluses. Serà una educadora competent i propera. La seva pedagogia tenia en compte el procés de creixement de les alumnes vers una vida adulta.

Lleugera d'equipatge i rica en experiències relacionals arriba a Vic. Havia estat nomenada consultora general en el Capítol de 1911. Conscient que, aquí, les petjades de Joaquina de Vedruna ressonen més intenses, inicia un nou itinerari. La seva llar serà d'ara endavant la casa mare de la Congregació coneguda com l'Escorial. Recorre totes les comunitats esteses per Espanya i les recents d'Amèrica Llatina. Tothom valora la cordialitat, el seny, la fondària espiritual de la mare Sacramento (el nom de religió). Per unanimitat és elegida superiora general en el Capítol de 1923. I serà reelegida el 1929 i el 1935. Les seves passes són incessants, diligents, vencent tota fatiga; després de tot el que no sigui el seu afany per a fer present la justícia i l'amor del Regne anunciat per Jesús.

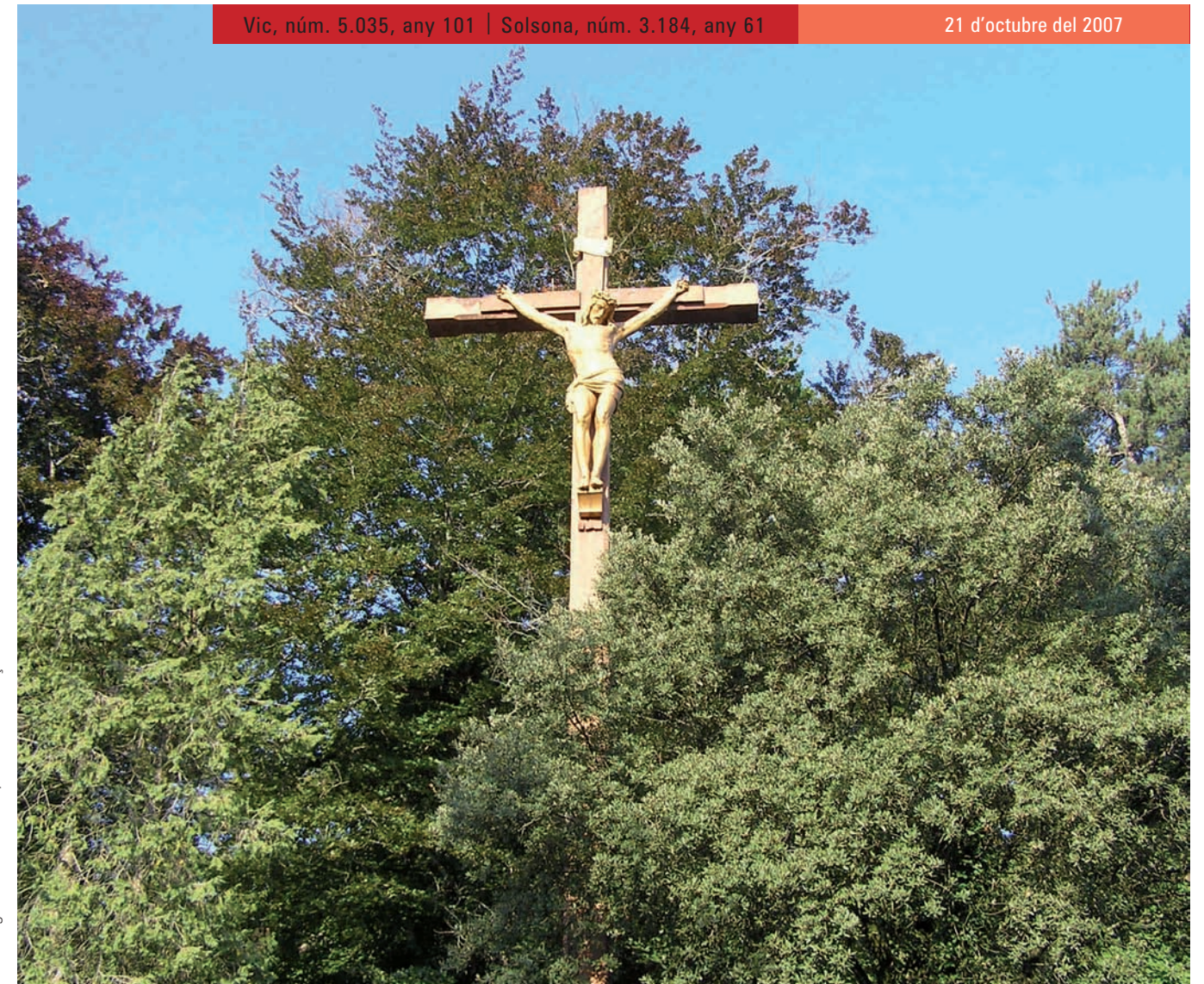
El juliol de 1936 comença per Apolonia Lizarraga el misteri pasqual: passió, mort i resurrecció. Després del

primer assalt i ordre de desallotjament de la Casa Mare, tornà d'una sortida momentània, com havia promès, per acompanyar les ancianes a cases veïnes. El registre fou endebades; no hi havia ni armes ni homes amagats. Presencià les destrosses de la turba que s'infiltrà a l'edifici. En el relat posterior que ella deixà escrit hi ha dolor, molt dolor; ni una paraula d'odi. Mostra el seu reconeixement a un milicià a qui demanà ajut per salvar amb dignitat el santíssim sacrament. Després que sortí de Vic, ja a Barcelona, canvià de domicili per a no comprometre els qui l'acollien. Va ser detinguda. El camí d'Apolonia s'enfonsava en els abismes obscurs del misteri del mal. Només Déu misericordiós pot jutjar les seves criatures, tant menys lliures quan més cegues esdevenen.

Testimonis fiables parlen del seu final, a la xeca de sant Elies. A l'acarnissament de la seva execució respon com ha après del Senyor crucificat: Amb ofrena a Déu i perdó pel botxí. Aquesta és la garantia màxima i autèntica de l'únic amor a Déu i a tot fill de Déu. Aquell gra de blat, colgat a terra que el Sembrador volgué que germinés a Lézaun i granés pels camins d'una vida feta evangeli, esclatava en la plenitud ressuscitada: *Qui em segueix, encara que mori VIURÀ!*

Apolonia Lizarraga serà beatificada el proper dia 28

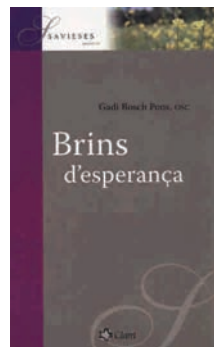
Imatge del Crist crucificat, a Lurdes de França. Foto: Arxiu

full

DIOCESÀ

SOLSONA | VIC

Llibres | Brins d'esperança, de Gadi Bosch Pons, osc.....

L'autora d'aquest llibre (editat per Claret, dins la col·lecció Saviesa Minor, 1), nascuda a Ciutadella de Menorca l'any 1959, és monja de la comunitat de Germanes Clarisses del Monestir de Santa Clara d'aquella ciutat des de l'any 1980. La seva lectura confirma que «és un llibre d'espiritualitat que destaca per la seva originalitat. És la simplicitat i la riquesa de la vida de cada dia feta contemplació i pregària en un encontre personal amb Jesús. És un llibre a l'abast de tothom perquè, tot i la seva solidesa, no és un treball de grans elucubracions ni discursos: allò de més senzill de la vida diària és posat al servei de tota persona que senti interès per la vida interior,

l'ecologia i l'harmonia entre l'home i la dona. És un llibre per a ser llegit sense presses, deixant-se conduir a la pregària. Com diu l'autora: *La nostra vida i l'oració les hem d'anar escrivint cada nova albada fins que ens despertem als braços de la Llum sense posta.*»

full diocesà | Solsona i Vic .....

DIRECTORS:

VIC: Josep Casals
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Josep Àngel Colomé
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 649 636 990 i 973 48 01 72
Correu electrònic: jacolomes@hotmail.com

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 889 14 78 / Fax 93 88919 09

IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60

Segons el color de l'Evangeli .....

La nostra manera de veure les coses hauria de ser sempre segons el color de l'Evangeli. Que no és de color rosa ni blau, ni taronja ni groc, sinó tal com les han vistes els «sants i santes», alguns d'ells enlairats a la glòria dels altars i la resta gaudint de l'alegria d'una santetat anònima. De models on emmirallar-nos en tenim molts. Santa Teresa de Lisieux, per exemple, enmig de les seves flaqueses humanes sabia difondre l'amor dins el sofriment; la beata Teresa de Calcuta, que fa deu anys que va morir, va difondre aquest amor inesborrable entre els més pobres. La llista es faria interminable, però és una llista en la qual també nosaltres hem de ser

inclosos. Entrant per la porta estreta, com diu l'Evangeli (Lc 13,24), a vegades en situacions de malaltia, com santa Teresa de Lisieux, o al servei dels pobres, com la beata Teresa de Calcuta; sempre, segons la vocació que és pròpia de cada un de nosaltres, exercida en el lloc concret que Déu ens té assignat i que és el lloc on hem de fer rendir els nostres talents (Mt 25,21).

Enfocar el dia a dia segons el color de l'Evangeli és una de les maneres més autèntiques de progressar i de tirar endavant la nostra vida i la nostra societat. Llavors el nostre amor a Jesús serà cada dia més gran i el nostre camí s'omplirà d'amor, de justícia i de pau.

Diumenge XXIX de durant l'any | Cicle C

Primera lectura | Del llibre de l'Èxode – 17,8-13

En aquells dies, els amalequites anaren a Rafidim per atacar el poble d'Israel. Moisès digué a Josuè: «Recluta homes de guerra i demà al matí surt a combatre contra els amalequites. Jo m'estaré dret dalt del turó amb la vara de Déu a la mà.» Josuè complí les ordres de Moisès i començà la batalla contra els amalequites. Moisès, Aharon i Hur pujaren dalt el turó. Mentre Moisès mantenia les mans alçades, guanyava Israel, però quan abaixava les mans per reposar, guanyaven els amalequites. A la fi les mans ja li pesaven massa per poder mantenir-les alçades. Llavors li acostaren una pedra, s'hi assegué, i Aharon i Hur, un a cada banda, li aguantaven les mans. Així pogué mantenir les mans immòbils fins a la posta del sol, i Josuè derrotà els amalequites i abaté els seus homes amb l'espasa.

Segona lectura | De la segona carta de sant Pau a Timoteu – 3,14-4,2

Estimat, persevera en la doctrina que has après i has acceptat amb tota confiança, recordant qui són, els qui te l'han ensenyada; des de menut coneixes les Sagrades Escriptures que tenen el poder de donar-te la saviesa que duu a la salvació a través de la fe en Jesucrist. Tota l'Escriptura és inspirada per Déu i és útil per a ensenyar, convèncer, corregir i educar en el bé, perquè l'home de Déu sigui madur, sempre a punt per a tota obra bona.

Davant de Déu i de Jesucrist, que ha de judicar els vius i els morts, i pensant en la seva manifestació i en el seu Regne, t'adverteixo formalment que proclamis la paraula de l'Evangeli: insisteix en tot moment, tant si és oportú com si no ho és, mira de convèncer la gent, reprèn, anima'ls, esperant amb tota paciència, com un mestre que sap ensenyar.

De l'evangeli segons sant Lluc – 18,1-8

En aquell temps, Jesús deia als deixebles aquesta paràbola, per ensenyar que hem de pregar sempre, sense perdre mai l'esperança: «En una ciutat hi havia un jutge que desconeixia tot temor de Déu i tota consideració als homes. A la mateixa ciutat hi havia una viuda que l'anava a trobar sovint i li deia: "Feu-me justícia contra aquest home que pledeja contra mi." El jutge durant molts dies no n'hi feia cas, però a la fi pensà: "A mi no em diu res el temor de Déu ni

la consideració als homes, però aquesta viuda és tan pesada que li hauré de fer justícia; si no, anirà venint fins aquí fins que no podré aguantar més."»

I el Senyor digué: «Fixeu-vos què diu aquest jutge sense entranyes. ¿I vosaltres creieu que Déu, ni que esperi pacientment, no farà justícia als seus elegits que li reclamen de nit i de dia? Us asseguro que els farà justícia molt aviat. Però quan el Fill de l'home vindrà, creieu que trobarà fe a la terra?»

Educar en el bé i estar a punt per a tota obra bona | S.R.S. ....

Sant Pau a Timoteu li diu que «l'Escriptura és inspirada per Déu i és útil per a ensenyar, convèncer, corregir i educar en el bé». Això fa, conclou l'apòstol, que s'estigui «sempre a punt per a tota obra bona». Aquesta exhortació no ha estat sempre veritat en ambients que es proclamaven o es proclamen cristians. Això vol dir que alguna cosa falla i no és la doctrina evangèlica de la germanor, sinó conseqüències falses que els humans han volgut extreure'n.

Les circumstàncies històriques van portar la comunitat cristiana o Església a participar molt directament en el poder civil, com encara en queden restes en alguns pobles. És ben clar que aquest fet és una

anècdota que, des d'un punt de vista evangèlic, no hauria de tenir cap particular connotació i no s'hauria de fer servir per a enyorar altres temps i per a esforçar-se a mantenir-se en aquest poder.

Indirectament aquesta situació va comportar maneres de fer que no s'adiuen amb la lliçó de Pau a Timoteu, és a dir, que no sempre els cristians, com a comunitat, han estat a punt per a tota obra bona, i educar en el bé no ha estat la principal preocupació de les normes que s'han donat als cristians, sovint més imitadores del normativisme farisaic que de la llibertat que predicà Jesús. Avui potser Déu ens fa més fàcil recuperar el vertader esperit evangèlic!

Comiat dels frares caputxins

Manresa.- Fou la passada festa de la Mare de Déu de la Mercè, 24 de setembre. La parròquia festejava la seva festa patronal i va ser el moment escollit per a celebrar el comiat dels frares caputxins després de 425 anys de servei a la capital del Bages. Presidí la cerimònia el bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, que tenia al seu costat els PP. Antoni Moya i Pere Arrufat, els últims pastors de la parròquia, i també hi foren presents el provincial dels Caputxins, el vicari general del bisbat i el vicari de pastoral, l'arxiprest, així com preveres de la ciutat i una nombrosa assistència de fidels que emplenaren el temple.

El bisbe agraià la tasca esmerçada pels caputxins i assenyala que la parròquia no es quedaria pas sense pastors, ja que és prevista la pròxima arribada de sacer-

dots d'un institut per a fer-se càrrec de la parròquia, demanant a la comunitat que els rebin amb el cor ple de pau. La marxa dels frares és una decisió dolorosa que obeeix a la manca de personal per a fer front a les necessitats del moment, com ha passat en altres comunitats de caputxins de Catalunya.

Al final de la missa es llegiren unes paraules d'agraïment per part del Consell Parroquial i l'assemblea prodigà una sentida i fervorosa ovació als frares en senyal d'acció de gràcies per tot el treball pastoral dut a terme. Un concert de la Coral Font del Fil, seguit d'un amical refrigeri, tancà l'emotiva jornada.

La parròquia de la Mercè canvia de preveres però ha de continuar caminant pels camins de la fe i l'esperança cap al Regne.

Nomenaments

Vic.- El senyor bisbe ha signat darrerament els nomenaments pastorals següents:

P. Francesc Pujol i Roma, C.M.F., vicari de la parròquia de Santa Maria de Sallent.

Fra Francesc Linares i Cerezueta, O.F.M., vicari de la parròquia del Remei de Vic.

Mn. Pere Casas i Font, membre del Consell Presbiteral representant els preveres de l'arxiprestat de Vic.

Mn. Antoni M. Vilarrúbias i Codina, C.M.F., membre del Consell Presbiteral elegit entre els religiosos preveres.

Sra. Josepa Pont i Parareda, presidenta de la Federació de Moviments Diocesans (Acció Catòlica).

Dr. Florenci Costa i Padró, director del Centre de Pensament Cristià de Manresa.

Mn. Josep M. Riba i Farrés, arxiprest de l'arxiprestat de Vic.

Comiat del bisbe Camprodon i Mn. Josep Padrós

Torelló.- Mons. Jaume Camprodon i el seu secretari Mn. Josep Padrós foren acomiadats de la seva estança a Torelló en el transcurs d'una missa vespertina el dia 29 de setembre. Amb l'església de Sant Feliu plena, l'eucaristia fou presidida pel bisbe Jaume, el qual en l'homilia manifestà que l'acte no era pròpiament un comiat, ja que els cristians, onsevulla que estem, sempre vivim en comunió de fe. Les tres corals del poble tingueren cura de l'animació dels cants. Al final, un membre del Consell Parroquial els manifestà l'agraïment de la comunitat pel seu testimoni, pel seu servei, per la seva vida en el temps que, des de l'any 2001 en què el bisbe es jubilà de la diòcesi de Girona, han passat vivint

a la vila del Ges, els obsequiaren amb uns CD musicals i tothom compartí un amical pisolabis.

A partir de l'1 d'octubre, el bisbe Jaume i Mn. Padrós, per motius de salut, residiran a les Germanetes dels Pobres de Girona.

Breu

► **El Casal de Joves de la Seu de Manresa** ha estrenat una nova estança als baixos de la Baixada de la Seu. En l'acte d'inauguració es descobrí una placa amb assistència d'infants i familiars. Aquest Casal de la parròquia de la Seu, que té el suport de l'Ajuntament, fa set anys de vida i han passat per ell més de 150 nens i nenes. El curs anterior s'hi comptaven una trentena d'infants i ara inicien una nova etapa amb més amples activitats.

Presentació de la Miscel·lània del bisbe Masnou

Enguany, el dia 3 de setembre, es va escaure el centenari del naixement del bisbe Ramon Masnou i Boixeda (Taradell, 1907 – Vic, 2004). Per a commemorar aquesta efemèride s'han celebrat diversos actes a la ciutat de Vic i pel bisbat; entre ells cal destacar la recent publicació d'una Miscel·lània de reconeixement. El volum és un recull de gairebé 350 pàgines que es va presentar el divendres 17 de setembre a la Sala de Sínodes del Palau Episcopal de Vic i ha estat editat per la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat.

També es va fer una presentació d'aquesta miscel·lània a la seu central d'Òmnium Cultural a Barcelona el dimarts 25 de setembre, tal com mostren les imatges.

Més endavant, el dia 26 d'octubre, a les vuit del vespre, es presentarà al Casal Interparroquial d'Igualada, que enguany celebra els cinquanta anys de la seva fundació feta en temps del bisbe Ramon Masnou.

A Manresa és previst fer la presentació del llibre el divendres 9 de novembre, a les vuit del vespre, al Casal de l'Església.

Finalment, durant el mes de novembre és prevista una presentació a Ripoll.

L'origen d'aquesta Miscel·lània va ser la missa que celebra cada Onze de Setembre l'esmentada Lliga Espi-

Taula de presidència i part dels assistents en la presentació a Barcelona

ritual, en memòria de les persones que han fet un especial servei a Catalunya. En la celebració de l'any 2004, el celebrant, l'escolapi Genís Samper, va dir que «Catalunya estava en deute amb el bisbe Ramon Masnou». A partir d'aquell moment es va posar en marxa el compromís de la Lliga per promoure una publicació per poder recordar la seva figura i obra.

El llibre ha estat editat per Publicacions de l'Abadia de Montserrat en la seva col·lecció Biblioteca Abat Oliba. Joaquim Ferrer, ex-conseller de Cultura de la Generalitat i actual president de la Lliga, destacava la figura del bisbe Ramon Masnou com «una persona que va viure tota la seva vida al servei de les persones, l'Església i el país».

DOMUND 2007: Feliços els qui creuran | Romà Casanova, bisbe de Vic .....

El Diumenge Mundial de la Propagació de la Fe és aquest diumenge 21 d'octubre. Arreu de l'Església, en tots els països del món, aquest diumenge la col·lecta econòmica de la missa serà destinada a l'Obra de la Propagació de la Fe. Aquesta obra fou fundada per una jove laica, Pauline Jaricot, l'any 1822 a Lió amb la intenció de donar suport a les missions catòliques. Des d'aquells moments han estat moltes les persones que han expressat el seu amor a la fe cristiana i a les persones dels països de missions donant el seu suport econòmic als missioners i missioneres i a les seves obres.

La nostra diòcesi de Vic és una Església que sempre ha expressat el seu amor a les missions. En els temps passats, però també ara en els temps presents, són molts els fills i filles de les parròquies nostres que estan fent el seu servei pastoral i solidari en països de tots els continents. La nostra diòcesi ha expressat amb la seva aportació econòmica generosa l'estima a l'obra missionera. Aquest any ens cal continuar amb aquesta col·laboració, perquè les missions necessiten el nostre suport de pregària i estima que s'expressa amb l'ajut econòmic generós.

Aquest any el lema de la jornada és «Feliços els qui creuran» (Jn 20,29), recordant les paraules de

Jesús a l'apòstol Tomàs en la vuitada de Pasqua. La fe és la porta de la felicitat plena. L'encontre amb Jesús ressuscitat, amb el cor ple de fe en ell, és la porta que ens fa descobrir ben clar que l'amor és més fort que la mort. Jesucrist, mort i ressuscitat, és la Bona Notícia per a tots els homes i dones de tots els temps i llocs del món.

La tasca evangelitzadora de l'Església és la de dur tota la humanitat a l'encontre de Crist en la fe autèntica. Els qui creiem en Crist, és a dir, els qui tenim la felicitat de la fe en Crist, hem d'estar ben convençuts que la millor aportació que nosaltres hem de fer a la humanitat és conduir-los a l'encontre amb Jesús.

La fe en Crist fa néixer en el cor del creient la caritat que brolla de la mateixa fe. El món necessita la fe per a trobar el fonament d'aquells valors i virtuts que fan possible la nova humanitat volguda per Déu i manifestada en Crist. La tasca missionera és la gran contribució de l'Església al nostre món. El nostre suport econòmic a les missions és la nostra contribució per a fer realitat el món nou que Déu ha fet realitat en Jesucrist, «el testimoni fidel, el primogènit dels qui retornen d'entre els morts, el sobirà dels reis de la terra. Ell ens estima i ens ha alliberat dels nostres pecats amb la seva sang» (Ap 1,5).

Uns punts de reflexió | Teresa Medina Casanovas .....

Què em donaran? Què donaré?

Dues visions diferents en una mateixa situació. Tot depèn de les qualitats de què hom gaudeix. Hi ha persones que sempre miren què podran rebre o què podran emportar-se o aprofitar-se del lloc on van.

N'hi ha d'altres que, en la mateixa situació, sempre pensen què podran portar, què podran oferir en el lloc on van.

Dos tipus de persones ben diferents. Si haguessis de triar, quina t'agradaria ser?

La felicitat

Quan la sabata encaixa, t'oblides del peu.

Quan el cinturó no estreny, t'oblides de la cintura. Quan els queixals no et fan mal, no valores la seva utilitat.

Quan no necessites els altres, passes de tothom. I sense sabates no podríem caminar, sense cinturó potser ens caurien les pantalons, sense queixals no podríem fer una bona digestió.

I sense estimar i fer coses pels altres mai no podràs ser un home feliç.

Agenda litúrgica de la setmana

21. Diumenge XXIX de durant l'any. Santa Úrsula, màrtir. Sant Hilarió, abat. Santa Griselda, verge.

Lectures: Èxode 17,8-13 / Salm 120 / 2 Timoteu 3,14 - 4,2 / Lluc 18,1-8

Litúrgia de les hores: Setmana I
22. Dilluns. Santa Salomé. Santa Càndida, màrtir.

Lectures: Romans 4,20-25 / Lluc 1,69-75 / Lluc 12,13-21

23. Dimarts. Sant Joan de Capestrano, prevere.

Lectures: Romans 5,12.15b.17-19.20b-21 / Salm 39 / Lluc 12,35-38

24. Dimecres. Sant Antoni M. Claret, bisbe.

Lectures: Romans 6,12-18 / Salm 123 / Lluc 12,39-48

25. Dijous. Sant Bernat Calbó, bisbe.

Lectures: Romans 6,19-23 / Salm 1 / Lluc 12,49-53

26. Divendres. Sants Llucià i Marcià, màrtirs. Sant Evarist, papa.

Lectures: Romans 7,18-25a / Salm 118 / Lluc 12,54-59

27. Dissabte. Santa Sabina, màrtir.

Lectures: Romans 8,1-11 / Salm 23 / Lluc 13,1-9

28. Diumenge XXX de durant l'any. Sant Simó i sant Judes Tadeu, apòstols. Sant Alfred, laic.

Lectures: Siràcida 35,12-14.16-18 / Salm 33 / 2 Timoteu 4,6-8.16-18 / Lluc 18,9-14

Déu farà justícia als seus elegits que la hi reclamen de nit i de dia

Sí, feliços els qui creuen | Carles M. Giol, Delegat de Missions del Bisbat de Vic .....

Encara el veig, el tinc davant els meus ulls i la força de la seva abraçada la sento en el meu cos. El matí era assolellat, com ho són a Ruanda en temps de les grans pluges, però aquell ho era especialment. Era Pasqua. Acabàvem una llarga i joiosa celebració de la missa, amb cants, tambors i danses; la festa havia durat unes cinc hores; tres sacerdots de Vic acabàvem de batejar unes mil persones.

Sí, en Gerard, amb camisa blanca, pantalons curts, tot nou de trinca i pell negra brillant, era un dels nous cristians; tenia uns divuit anys; era de Muhondo (una de les 21 sots-parròquies); els seus pares no eren cristians, havien començat la preparació; ell, acabats els quatre anys de catecumenat, fou batejat aquella matinada de Pasqua. M'abraçà content i emocionat i em digué: **Sin-zasubira inyuma** (*No tornaré enrere*), això es: **No tornaré a pecar**; sóc cristià.

Feliços els qui creuen sense haver vist. En Gerard ho era, de feliç. Tomàs, l'apòstol, va creure després d'haver vist. En Gerard no havia vist mai el Crist i allà, en un racó de l'Àfrica Central, va creure i es va engrescar per ell.

Al llarg de la història del cristianisme, en molts racons del món hi ha hagut, i n'hi ha avui també, molts «Gerards» que creuen en el Crist sense haver vist i, també com ell, en l'entusiasme de la trobada, i amb totes les limitacions humanes, es plantegen la nova vida amb il·lusió.

La fe és un do de Déu. Creure es fiar-se. Ens fiem del testimoni que els Apòstols ens han donat del Crist Ressuscitat; ens fiem de tota l'Església: de la seva Tradició, dels Pares i doctors que ens han presentat el Crist de manera docta i raonada; ens fiem dels màrtirs, la seva sang ens l'han llegada com a testimoni; ens fiem de tot el poble cristià que, amb senzillesa i en l'anonimat, és fidel. Feliços també nosaltres que, sense veure, ens hem fiat dels nostres pares, dels catequistes, dels sacerdots que han posat davant nostre el Crist Vivent.

Aquesta fe ha arribat fins a nosaltres i l'hem de fer passar. També se'ns diu a nosaltres: *Aneu i anuncieu la Bona Nova...* a fi que altres siguin també *feliços*. Déu vol que tots els homes ho siguin. Evangeli és Bona Nova. Els missioners i missioneres en són els heralds i avui,

diada del DOMUND, els tenim ben presents; els fem costat amb simpatia, amb la pregària i amb la nostra generosa col·laboració. La fe, que és do de Déu, normalment ens arriba amb tot l'acompanyament humà: de paraula, de testimoni, de silenci, de pregària...

Potser no ens abraçarà mai cap Gerard, però podem ajudar molts a ser *feliços per haver cregut sense haver vist*.

A propòsit del DOMUND 2007 | Imma Farré, Delegada de Missions del Bisbat de Solsona..

En l'evangeli, concentrat bàsicament en el «sermó de la muntanya» (Mt 5,1-12), hi trobem que Jesús diu *feliços*... als pobres, als humils, als qui ploren, als qui tenen fam... fins i tot diu *feliços* als perseguits per causa seva. Al llarg de l'evangeli, que és tot ell un anunci de benaurança i de felicitat, hi trobem també altres passatges en els quals el Senyor anomena *feliços* aquells que viuen amb un determinat captivament. D'aquests podem ressaltar el de Joan 20,28: *Feliços els qui creuran sense haver vist*.

Quan Jesús va ser crucificat, tots els deixebles estaven tancats al Cenacle, perquè tenien por de ser perseguits per causa de Jesús i de córrer la mateixa sort que ell. Però, estant allí reunits, se'ls va aparèixer Jesús; aquell dia Tomàs no hi era. Els va fer tanta il·lusió veure Jesús, que aquest fet els va omplir el cor i els va treure la por que tenien; van ser feliços malgrat ser perseguits; aquesta força va anul·lar tota la seva covardia i els va fer sortir a anunciar-ho als altres. Van explicar a Tomàs tot el que havien vist i sentit i ell va dubtar; no es va creure el que li deien els seus companys. Jesús, però, es tornà a aparèixer. Tomàs encara dubtava, fins que Jesús li va mostrar la marca dels claus de les mans i peus i la ferida del costat. Aleshores el va reconèixer, el va veure i va dir: *Senyor meu i Déu meu* (Jn 20,28). Va reafirmar la seva fe amb aquestes paraules i no es pogué separar més d'ell. Ja li ho havien explicat, però ell no s'ho va poder creure fins que ho va experimentar, fins que ho va veure amb els ulls del cor, amb els ulls de la fe. La fe, doncs, no és un fet intel·lectual; la fe és una experiència des del cor.

Creure és un regal que Déu ens fa per tal que puguem ser feliços, però cal disposar-s'hi i acceptar-la. Avui Jesús encara es fa present als homes que el volen acollir, fa possible que tots puguem experimentar, com Tomàs, la joia interior i puguem dir: *Senyor meu i Déu meu*, i no

separar-nos més d'ell. Aquesta joia fa que sortim de nosaltres mateixos i ens porta a ser missioners del millor missatge que podem anunciar als altres: Déu ens estima i ens ha fet fills en el Fill, Jesús, que, ressuscitat, és present enmig nostre fins a la fi dels temps.

Si ens fixem en el cartell de la Jornada, hi ha al fons reflectit el gest de Tomàs cantant la ferida de Jesús. I al davant hi ha una nena somrient, feliç, com si ens volgués comunicar que en Jesús, en el fet de seguir el seu evangeli, hi ha la felicitat. Ens diu amb la seva mirada que no té grans coses, però té allò important, allò que ningú no li pot prendre: la fe i l'esperança en Jesús.

Després de dos mil anys, encara hi ha molta gent que es converteix, que creu en Jesucrist, en la seva força

novadora i demanen d'incorporar-se a l'Església mitjançant el baptisme. Aquestes conversions reclamen la dedicació, el lliurament, l'acolliment i l'estimació de moltes persones que, empeses per la força de l'Esperit, ho han deixat tot per tal d'anunciar el Senyor per tot el món. Aquests són els missioners i missioneres que, avui, dia del Domund, tenim presents en la nostra pregària, per tal que no els manqui ni el coratge, ni la força, ni la fe, ni l'esperança per a anar endavant i poder anunciar als altres que, malgrat tot, podem ser feliços.

Nosaltres des dels nostres llocs també podem ser una mica missioners, també podem anunciar a tothom del nostre entorn que Jesús ens estima i ens salva. De segur que tots coneixem algun missioner o missionera que anuncia l'evangeli en terres llunyanes; doncs ens caldria vetllar perquè no es trobin mancats de recursos i puguin sentir-se abraçats amb nosaltres en la pregària i amb el nostre suport. Avui ens podem fer solidaris amb els més pobres mitjançant els nostres missioners. Preguem per ells i amb ells.